

SIUNTION KUNNAN YMPÄRISTÖNSUOJELUMÄÄRÄYKSET

VASTINEET SIUNTION KUNNAN YMPÄRISTÖNSUOJELUMÄÄRÄYSLUONNOKSESTA JA MÄÄRÄYSTEN PERUSTELUT -LUONNOKSESTA (NÄHTÄVILLÄ 1.10. – 12.11.2014) ANNETTUIHIN LAUSUNTOIHIN

1. Länsi-Uudenmaan pelastuslaitos toteaa lausuntonaan, että a) vaarallisten kemikaalien luokitus on muuttunut (REACH-asetus ja CLP-asetus) ja 3. luvun 9 §:ssä esiintyvät termit *terveydelle ja ympäristölle vaarallinen kemikaali* sekä *palo- ja räjähdysvaarallinen aine* ovat poistumassa kemikaaliturvallisuuslaista. Edellä mainitut termit tulee korvata termillä *vaarallinen kemikaali*. Palavista nesteistä voi edelleen puhua, kun tarkoitetaan nestemäistä kemikaalia, jonka leimahduspiste on enintään 93 °C.

b) Tärkeillä pohjavesialueilla maanalaisten poltto- ja dieselöljysäiliöiden määräaikaistarkastukset ovat lakisäateisiä. Jätteitä ja kemikaaleja käsittelevään 3. lukuun ehdotetaan lisättäväksi kohta, jossa suositellaan maanpäällisten öljysäiliöiden ja niiden paluuputkien tarkastuttamista myös tärkeiden pohjavesialueiden ulkopuolella säännöllisesti noin 10 vuoden välein ja kaikkien paluuputkellisten säiliöiden öljyputkistojen muuttamista yksiputkikytkennäksi.

c) Melun ja muiden päästöjen torjuntaa käsittelevän 4. luvun kohtaan 12.3. Ilmoitusvelvollisuus ehdotetaan lisättäväksi, ettei meluilmoitusta tarvitse tehdä ilotulituksissa, jotka koskevat uudenvuodenystä tai jotka poliisi tai pelastuslaitos on sallinut räjähdysasetuksen (473/1993) mukaan.

Vastine: a) Termit muutetaan ympäristönsuojelumääräysluonnokseen.

b) TUKES ja alueelliset pelastuslaitokset antavat öljy- ja kemikaalisäiliöiden määräaikaistarkastuksista suosituksia, joita ei ole tarpeen toistaa kunnallisissa ympäristönsuojelumääräyksissä. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

c) Ilotulitusta koskevia säännöksiä voi kemikaali- ja räjähdeturvallisuuslain (390/2005) nojalla antaa pelastusviranomainen (92 §). Lain 97 §:ssä säädetään ilotulistusnäytöksestä poliisille tehtävästä ilmoituksesta ja lain 94 §:ssä Turvallisuus- kemikaalivirastolle (TUKES) tehtävästä ilmoituksesta. Koska ilotulittamisesta on omat erityissäännöksensä, ei ole perusteltua antaa siitä lisäksi ympäristönsuojelumääräyksiä.

2. Lohjan ympäristöterveyspalvelut toteaa, että Siuntion kunnan ympäristönsuojelumääräyksillä edistetään myös ympäristöterveydenhuollon tavoitteita turvallisesta ja terveellisestä elinympäristöstä. Elinympäristöön vaikuttavaa toimintaa on suunniteltava ja harjoitettava siten, että terveyshaittojen syntyminen mahdollisuuksien mukaan estyy.

a) 15 §:n tekstistä olisi hyvä käydä selkeämmin ilmi, että määräykset koskevat myös muden eläinlajien pitoa (esim. koirat). Ulkotarhojen siivousvelvoite ei selkeästi viittaa esim. koiratarhojen siivoamiseen, koska koiran ulosteesta ei yleisesti käytetä sanaa lanta eikä koirien pitopaikkojen yhteydessä ole lantaloita.

b) Ympäristönsuojelumääräyksissä olisi hyvä huomioida eläinten hautaamiseen liittyvät säännöt Siuntion alueella.

Vastine: a) Perusteluihin lisätään ulkotarhan määrittely: ”*ulkotarhalla* tarkoitetaan hevosten, ponien, nautaeläinten tai muiden suurten kotieläinten sekä koirien läpi vuoden käyttämää, yleensä kasvipeitteetöntä ja aidattua jaloittelualuetta”.

b) Eläinten hautaamisesta on määrätty Länsi-Uudenmaan jätelautakunnan antamissa jätehuoltomääräyksissä. Päällekkäisyyksiä muiden paikallisten määräysten kanssa on pyritty välttämään. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

3. Lohjan ympäristö- ja rakennuslautakunta pitää hyvänä, että Siuntion kunnalle ollaan laatimassa paikallisista olosuhteista johtuvia ympäristönsuojelumääräyksiä ja toteaa ettei sillä ole määräysehdotuksen sisällöstä muuta huomautettavaa kuin polttonesteiden ja muiden ympäristölle vaarallisten kemikaalien käsittelyn osalta.

a) Lohjan ympäristö- ja rakennuslautakunta toteaa, että pienikin määrä jotain terveydelle ja ympäristölle vaarallista kemikaalia saattaa hallitsemattomasti ympäristöön päästessään aiheuttaa vakavan ympäristön pilaantumisen vaaran. Tästä syytä annettavien määräysten tulisi koskea varastoinnin osalta kaikenkokoisia säiliöitä eikä jättää alle 10 m³ säiliötä määräysten ulkopuolelle. Lisäksi lautakunta muistuttaa, että ympäristönsuojelumääräyksillä ei voi määrätä polttonesteiden jakeluun tarkoitetuista, tilavuudeltaan yli 10 m³ kokoisista säiliöistä, koska tällaisiin säiliöihin sovelletaan valtioneuvoston antamaa jakeluasema-asetusta.

Vastine: a) Määräykset muutetaan koskemaan kaikenkokoisia säiliöitä.

4. Inkoon kunta toteaa lausunnossaan, että määräykset polttonesteiden ja muiden vaarallisten kemikaalien varastoinnista ja käsittelystä tulisi ulottaa koskemaan myös alle 10 m³ kokoisia säiliöitä.

Vastine: Määräykset muutetaan koskemaan kaikenkokoisia säiliöitä.

5. Vihdin kunnan ympäristötarkastaja Tanja Mikkola toteaa, että a) mikäli polttonesteiden ja muiden kemikaalien varastoinnista annettavat määräykset koskevat vain yli 10 m³ säiliöitä, jää valtaosa kiinteistökohtaisista öljysäiliöistä määräyksen ulkopuolelle myös pohjavesialueilla ja ranta-alueilla. Yli 10 m³ säiliöt ovat useimmiten jakeluasemien säiliöitä, jolloin sovelletaan valtioneuvoston asetusta 444/2010. Ympäristöriskien näkökulmasta myös pienempien – kiinteistökohtaisten säiliöiden ympäristön pilaantumisen vaaraa ehkäisevät rakenteet olisi syytä huomioida ympäristönsuojelumääräyksissä. Kiinteistökohtaiset säiliöt saattavat jäädä säännöllisen valvonnan ulkopuolelle, säiliöitä on määrällisesti paljon ja riski erityisesti onnettomuus- ja poikkeustilanteissa on todennäköinen ja ympäristön pilaantumisen riski näin ollen myös suuri. Riskien ennaltaehkäisemiseksi olisi perusteltua antaa määräys myös öljy- ja kemikaalisäiliöiden tarkastuksista.

b) 11 §:ssä jää epäselväksi, tarkoitetaanko vedenottamoilla ainoastaan vesihuoltolaitoksen vedenottamoita. Myös muiden kuin vesihuoltolaitosten vedenottamoiden huomioiminen saattaa olla tarpeen 15 §:n osalta, jossa on erikseen maininta ”vesihuoltolaitoksen vedenottamoista”.

c) 16 §:ssä määrätty talousvesikaivoihin jätettävä lannan ym. levitystä koskeva suojavyöhyke on ennalta arvioiden käytännössä haasteellinen noudattaa ja valvoa. Käytössä olevista kaivoista ei ole rekisteriä eivätkä pihapiirissä olevat kaivot ole viljelijän havaittavissa. Viljelijällä ei ole myöskään mahdollisuutta mennä kotirauhan piiriin etsimään talousvesikaivojen sijaintia. Määräykseen voitaisiin tehdä lisäys ”sellaista talousvesikäytössä olevaa kaivoa tai lähdettä, joka on kohtuudella viljelijän havaittavissa”. Tämä ei poista kuitenkaan sitä, että viljelijä eikä viranomainen tiedä ennalta, mitkä kaivot ja lähteet ovat talousvesikäytössä.

Vastine: a) Määräykset muutetaan koskemaan kaikenkokoisia säiliöitä.

b) 11 ja 15 §:ssä vedenottamoilla tarkoitetaan vesihuoltolaitoksen vedenottamoita. 11 §:ään lisätään sana ”vesihuoltolaitoksen”.

c) 16 §:ään tehdään lisäys ”sellaista talousvesikäytössä olevaa kaivoa tai lähdettä, joka on kohtuudella viljelijän havaittavissa”.

6. Inkoon-Siuntion ympäristöyhdistys ry ehdottaa lausunnossaan, että a) ympäristönsuojelumääräysten tavoitteeksi kirjattaisiin myös luonnon hyvinvoinnin parantaminen, eikä pelkästään luonnon ja ympäristön tilan heikkenemisen ehkäiseminen.

b) Kunnan tärkeimmän luontokohteen, Siuntionjoen suojelu on huomioitava. Julkisten pysäköintipaikkojen hulevedet eivät saa päästä Siuntionjokeen käsittelemättöminä.

c) Hevosten lannan läjittämiseen ja kompostointiin on tehtävä määräykset, jotka koskevat myös sellaisia tiloja, jotka eivät ole EU-määräysten alaisia.

d) Määräyksiin tulisi lisätä vieraslajien torjuntaa koskeva pykälä.

Vastine: a) Ympäristönsuojelumääräysluonnoksen 1 §:ään sekä kohdan perusteluihin lisätään tavoite parantaa ympäristön tilaa.

b) Siuntionjoen suojelu on otettu huomioon mm. jätevesien haittavaikutusten ehkäisemistä, eläinsuojien, ulkotarhojen ja ratsastuskenttien etäisyysvaatimuksia sekä maatalouden sivutuotteita ja jätevedenpuhdistuksesta peräisin olevia jätteitä koskevissa määräyksissä.

Siuntion kunnan hulevesiviemäriverkosto kattaa vain pieniä alueita kunnan pinta-alasta, joten hulevedet on käsiteltävä useimmissa tapauksissa paikallisesti. Hulevesien käsittelytavan ratkaiseminen kaavoituksessa tai rakennusluvan yhteydessä mahdollistaa paikallisten erityispiirteiden huomioon ottamisen. Yhdistyksen ehdottama yleinen määräys julkisten pysäköintipaikkojen hulevesien keräämisestä ja käsittelystä ennen niiden johtamista Siuntionjokeen on kohtuuttoman tiukka, joten asia esitetään määräysluonnoksessa suosituksena. Kohdan 5.3.1. suositukseen lisätään: ”Suositus koskee myös hulevesiä.”

c) Ympäristönsuojelumääräysluonnoksen 15 ja 16 §:n määräykset koskevat sellaisia tiloja, jotka eivät ole EU-määräysten alaisia. Lisäksi nk. nitraattiasetus (1250/2014) sisältää lannan varastointia ja levitystä koskevia määräyksiä ja sillä on mm. rajoitettu typpilannoitteiden enimmäiskäyttömäärää sekä typen levitystä kaltevilla ja vesistöön rajoittuvilla pelloilla. Nitraattiasetus koskee kaikkia maatiloja riippumatta siitä, onko tilalla ympäristölupa vai ei. Asetus koskee myös tiloja, jotka eivät ole sitoutuneet ympäristötukeen tai luonnonhaittakorvaukseen. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

d) Vieraslajien torjunnasta määrääminen ei kuulu ympäristönsuojelulain 202 §:n antamisvaltuuksiin. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

7. Sjundeå Landsbygdsförening r.f. toteaa lausunnossaan, että a) ympäristönsuojelumääräyksissä tulisi selkeästi erotella, mitkä asiat perustuvat ympäristönsuojelulakiin ja mitkä ovat kunnan omia suosituksia.

b) 1. luvun 4 §:ssä pohjavesialueen määritelmään tulisi sisällyttää ainoastaan 1. ja 2. luokan pohjavesialueet.

c) Rantavyöhykkeen määrittäminen 100 metrin päähän merestä, järvestä, ym. vesialueesta on kohtuuttoman tiukka raja, kun tämä johtaa rajoituksiin toiminnassa.

d) Pohjavesialueita koskevat määräykset tulisi rajata koskemaan vain sitä osaa kiinteistöstä, joka sisältyy pohjavesialueeseen.

e) Asettaako kunta omia vaatimuksia jätevesien käsittelylle viemäriverkoston ulkopuolisilla alueilla voimassa olevan ympäristölainsäädännön lisäksi? Yhdistyksen mielestä ympäristönsuojelulain säädökset asiassa ovat riittäviä.

f) Valtioneuvoston säädökset jätteistä ja kemikaaleista ovat riittäviä.

g) Maataloudesta sekä jätevedenpuhdistuksesta peräisin olevien jätteiden käsittelyä koskevat määräykset voidaan kokonaisuudessaan poistaa, sillä samoista asioista määrätään nitraattiasetuksessa.

Vastine: a) Ympäristönsuojelumääräykset annetaan ympäristönsuojelulain täytäntöön panemiseksi, joten niiden tulee perustua lain säännöksiin tai niiden nojalla annettujen säädösten konkretisointiin. Siuntion ympäristönsuojelumääräysten laadinnassa keskeisenä periaatteena on ollut päällekkäisyyksien välttäminen muiden säädösten kanssa. Suositukset on merkitty määräysluonnoksessa pienennetyllä tekstillä sekä kursivoituina. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

b) Ympäristönsuojelumääräyksissä käytetään YSL 5 §:n mukaista määritelmää pohjavesille. *I ja II luokan pohjavesialue* eivät ole virallisia termejä ja siksi niitä ei ole käytetty määräysluonnoksessa. Liitteessä 1 on esitetty kartta pohjavesialueista. Kaikki kartalla esitetyt pohjavesialueet ovat ns. I tai II luokan alueita. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

c) Ranta-alueen laajuus on muutettu 80 metriin. Ranta-alueita koskevia erityissäädöksiä on pidetty tarpeellisina, sillä ranta-alueilla jätevedet, vaaralliset kemikaalit ja muut ympäristölle haitalliset aineet kulkeutuvat nopeasti vesistöihin. Tällöin pilaantumisen vaara on muihin alueisiin nähden suurempi.

d) Perusteluihin lisätään kohta ”Pohjavesialueille kohdistuvat määräykset koskevat vain sitä osaa kiinteistöstä, joka rajautuu pohjavesialueen sisäpuolelle.”

e) Ympäristönsuojelulain (527/2014) 202 §:n mukaan kunta voi antaa täsmentäviä, tarpeellisia paikallisista olosuhteista johtuvia määräyksiä toimista, rajoituksista ja rakennelmista, joilla ehkäistään päästöjä ja niiden haitallisia vaikutuksia. Määräykset voivat koskea mm. jätevesien alueellisia puhdistusvaatimuksia tai etäisyysvaatimuksia rantavyöhykkeellä. Edelleen ns. jätevesiasetuksen (209/2011) 4 §:n mukaan pilaantumisen herkillä alueilla voidaan kunnan ympäristönsuojelumääräyksissä määrätä tiukempi puhdistustasovaatimus. Siuntion kunta on vuodesta 2004 alkaen osallistunut Länsi-Uudenmaan vesi ja ympäristö ry:n koordinoimaan hajajätevesiyhteistyöhön, jonka yhtenä tavoitteena on ollut yhtenäisten käytäntöjen ja vaatimusten luominen alueen kunnissa. Yhteistyössä tehtyjä linjauksia on pyritty ottamaan huomioon määräysten valmistelussa. Rehevoitumisen haittojen torjumiseksi on tärkeää, että haja-asutus kantaa omalta osaltaan vastuunsa vesistökuormituksen vähentämisessä. Vesistöjen fosforikuormituksesta lähes kymmenosa on peräisin haja-asutuksen jätevesistä. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

f) Jätteen hyödyntämisestä maanrakentamisesta ei ole valtakunnantason säädöksiä, jotka ulottuisivat koskemaan myös pienimuotoista maanrakentamista yksityisillä mailla. Valtioneuvoston säädöksissä ei myöskään oteta kantaa maalämpökaivojen sijoittamisperusteisiin pohjavesialueilla.

Valtioneuvoston asetus nestemäisten polttoaineiden jakeluasemien ympäristönsuojeluväestöistä (444/2010) koskee lähinnä yli 10 m³ kokoisia tai pohjavesialueilla sijaitsevia jakeluasemia. Ympäristöriskien näkökulmasta myös pienemmät säiliöt ja niiden ympäristön pilaantumisen vaaraa ehkäisevät rakenteet on huomioitava ympäristönsuojelumääräyksissä, sillä pienikin määrä jotakin vaarallista kemikaalia saattaa hallitsemattomasti ympäristöön päästessään aiheuttaa vakavan ympäristön pilaantumisen vaaran. Kiinteistökohtaiset säiliöt saattavat jäädä säännöllisen valvonnan ulkopuolelle, säiliöitä on määrällisesti paljon ja riski erityisesti onnettomuus- ja poikkeustilanteissa on todennäköinen. Ympäristön pilaumisriski on näin ollen myös suuri. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

g) Valtioneuvoston asetuksessa eräiden maa- ja puutarhataloudesta peräisin olevien päästöjen (1250/2014) rajoittamisesta kielletään lannoitus viittä metriä lähempänä vesistöä. Seuraavan viiden metrin vyöhykkeellä vesistöä lannan ja orgaanisten lannoitevalmisteiden pintalevitys on kielletty, ellei peltoa muokata vuorokauden kuluessa levityksestä. Siuntion kunnan ympäristönsuojelumääräysluonnoksessa esitetään 10 metrin levyisen suojavyöhykkeen jättämistä vesistöjen varteen ja valtaojien varsille kaikissa tapauksissa. Lisäksi vesihuoltolaitosten vedenottamoiden ympärille on jätettävä 500 metrin levyinen suoja-alue pohjaveden ja talousveden laadun turvaamiseksi sekä vesistöjen pilaantumisen ehkäisemiseksi.

16 §:n otsikko muutetaan muotoon: ”Maatalouden sivutuotteiden ja jätevedenpuhdistuksesta peräisin olevien jätteiden käsittely” ja ensimmäinen virke muotoon ”Alle 500 metrin etäisyydellä vesihuoltolaitoksen vedenottamosta ei saa levittää lietelantaa, virtsaa ja säilörehun puristenestettä”. Kiinteän lannan ja käsitellyn jätevesilietteen levitystä koskeva määräys poistetaan.

16 §:ään tehdään lisäys ”sellaista talousvesikäytössä olevaa kaivoa tai lähdettä, joka on kohtuudella viljelijän havaittavissa”.

8. Nylands svenska producentförbund – NSP toteaa lausunnossaan, että jotkin määräyksistä uhkaavat maatalouden toimintaedellytyksiä. Kokonaisuudessaan on tärkeää tuoda esiin, mikä on ympäristönsuojelumääräysten tavoite: toimia paikallisten virkamiesten työkaluna sekä konkretisoida ympäristönsuojelulakia ja – asetusta niissä asioissa kun ne on laadittu hyvin yleisellä tasolla. Tässä suhteessa määräykset eivät täysin täytä tavoitettaan.

a) Ympäristönsuojelulain mukaan määräykset eivät saa koskea ympäristöluvanvaraisia tai rekisteröitäviä toimintoja. Kotieläintalouteen suuntautunut maatalous on yleensä ympäristöluvanvaraista.

b) Hevostalleja ja eläinsuojia koskevissa määräyksissä on kohtia, jotka eivät ole omiaan selkiyttämään viranomaisen työtä. Maataloudesta sekä jätevedenpuhdistuksesta peräisin olevien jätteiden käsittelyä koskevat määräykset voidaan kokonaisuudessaan poistaa, sillä samoista asioista määrätään nitraattiasetuksessa. Näistä asioista määrääminen ei helpota viranomaisen työtä. Suositus välttää kiinteän lannan ja käsitellyn jätevesilietteen levittämistä ei ole motivoiva.

c) Jätteistä ja kemikaaleista on olemassa tarkat säädökset, eikä näitä asioita tarvitse konkretisoida paikallisella tasolla.

Vastine: a) Siuntion kunnan ympäristönsuojelumääräykset eivät koske ympäristöluvanvaraisia tai rekisteröitäviä toimintoja.

b) Valtioneuvoston asetuksessa eräiden maa- ja puutarhataloudesta peräisin olevien päästöjen (1250/2014) rajoittamisesta kielletään lannoitus viittä metriä lähempänä vesistöä. Seuraavan viiden metrin vyöhykkeellä vesistöstä lannan ja orgaanisten lannoitevalmisteiden pintalevitys on kielletty, ellei peltoa muokata vuorokauden kuluessa levityksestä. Siuntion kunnan ympäristönsuojelumääräysluonnoksessa esitetään 10 metrin levyisen suojavyöhykkeen jättämistä vesistöjen varten ja valtaojien varsille kaikissa tapauksissa. Lisäksi vesihuoltolaitosten vedenottamoiden ympärille on jätettävä 500 metrin levyinen suoja-alue pohjaveden ja talousveden laadun turvaamiseksi sekä vesistöjen pilaantumisen ehkäisemiseksi.

15 §:n ensimmäisen kappaleen viimeinen virke ”Vesistöön tai valtaojaan viettävät rinteet...” poistetaan.

16 §:n otsikko muutetaan muotoon: ”Maatalouden sivutuotteiden ja jätevedenpuhdistuksesta peräisin olevien jätteiden käsittely” ja ensimmäinen virke muotoon ”Alle 500 metrin etäisyydellä vesihuoltolaitoksen vedenottamosta ei saa levittää lietelantaa, virtsaa ja säilörehun puristenestettä”. Kiinteän lannan ja käsitellyn jätevesilietteen levitystä koskeva määräys poistetaan.

16 §:ään tehdään lisäys ”sellaista talousvesikäytössä olevaa kaivoa tai lähdettä, joka on kohtuudella viljelijän havaittavissa”.

c) Jätteen hyödyntämisestä maanrakentamisesta ei ole valtakunnantason säädöksiä, jotka ulottuisivat koskemaan myös pienimuotoista maanrakentamista yksityisillä mailla. Valtioneuvoston säädöksissä ei myöskään oteta kantaa maalämpökaivojen sijoittamisperusteisiin pohjavesialueilla.

Valtioneuvoston asetus nestemäisten polttoaineiden jakeluasemien ympäristönsuojeluvaatimuksista (444/2010) koskee lähinnä yli 10 m³ kokoisia tai pohjavesialueilla sijaitsevia jakeluasemia. Ympäristöriskien

näkökulmasta myös pienemmät säiliöt ja niiden ympäristön pilaantumisen vaaraa ehkäisevät rakenteet on huomioitava ympäristönsuojelumääräyksissä, sillä pienikin määrä jotakin vaarallista kemikaalia saattaa hallitsemattomasti ympäristöön päästessään aiheuttaa vakavan ympäristön pilaantumisen vaaran. Kiinteistökohtaiset säiliöt saattavat jäädä säännöllisen valvonnan ulkopuolelle, säiliöitä on määrällisesti paljon ja riski erityisesti onnettomuus- ja poikkeustilanteissa on todennäköinen. Ympäristön pilaumisriski on näin ollen myös suuri. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

9. Länsi-Uudenmaan poliisilaitos esittää lausuntoaan seuraavaa:

Ympäristöasioiden merkityksen ja niistä yleisen tietouden korostuessa tulisi kunnallisissa ympäristömääräyksissä selkeästi kieltää toiminta, joka turmelee ympäristöä. Poliisilaitos esittää harkittavaksi määräysluonnokseen selkeät määräykset mm. jätteiden hävittämisestä, puutarhajätteen käsittelystä ja kulkuväylien puhtaanapidosta sekä kiinteistöjen katoilla olevan lumen ja jään käsittelystä. Selkeä kieltö tai rajoitus on tärkeä poliisin toiminnan kannalta, koska usein ympäristöasioista valveutuneet kansalaiset ilmoittavat väärinkäytöksistä myös poliisille.

- a) Jätteiden käsittelyn osalta pääsääntönä voisi olla, että jätteiden hävittäminen polttamalla on kielletty. Esimerkiksi käsitellyn puutavaran, vanerin ja muovien polttaminen lämmityskattiloissa tai muissa tulipesissä voitaisiin kieltää. Puhdasta ja käsittelemätöntä puujätettä saa polttaa asianmukaisessa tulisijassa. Pihoilta kertyvien risujen ja oksien sekä muun puutarhajätteen vienti puistoihin ja kunnan metsiin tulisi kieltää. Puutarhajätteiden avopoltoa tulisi rajoittaa, jos katsotaan, että poltto aiheuttaa ilmanlaatuhaittoja. Määräyksessä tulisi mainita, onko oksien ja risujen sekä hakkuujätteen ja kasvien (myös pelloilta ja rannoilta kertyvä niittojäte) hävittäminen polttamalla sallittua ja missä se on sallittua. Rajoitukset voivat olla lievempiä maa- ja metsätalousalueilla ja harvaan asutuilla alueilla. Polttamisesta ei saa aiheutua kohtuutonta haittaa naapureille tai lähiympäristölle. Lisäksi tulisi mainita, onko polttamisesta ilmoitettava etukäteen jollekin viranomais taholle aiheettomien hätäilmoitusten välttämiseksi.
- b) Määräyksissä tulisi mainita, milloin ruoppaamiseen ja niittämiseen vesialueen haltija tai omistaja on velvollinen hakemaan maisematyölupaa. Tavanomaista laajemmista ympäristön muokkaamista aiheuttavista töistä, omille pihoille rakennettavista uima-altaista ja suuremmille maa-alueille rakennettavista vesialueista tulisi olla ilmoitusvelvollisuus kunnalle ennen ympäristöä muokkaavan töiden aloittamista.
- c) Jätteiden hautaaminen maahan tulisi pääsääntöisesti kieltää. Kiellosta voidaan poiketa luonnonkiviainesten osalta ja mahdollisesti osin betonijätteen kohdalla. Lisäksi olisi hyvä mainita, jos jätteen sijoittamisesta maaperään on ilmoitettava ympäristökeskukseen ja onko ympäristöluvan tarve olemassa. Ympäristösäännösten mukaan ilmoitus tulisi tehdä vähintään 30 vuorokautta ennen toiminnan aloittamista.
- d) Kiinteistölle kertyvistä romuajoneuvoista ja muista öljyä sisältävistä jätteistä tulisi ottaa määräyksiin maininta. Näiden romujen poistamiseen ja pihojen sekä ympäristön siivoamiseen on jouduttu käyttämään uhkasakkoa ja teettämisuuhkaa.
- e) Mikäli kunnan alueella on veneen säilytyspaikkoja, tulisi niiden osalta ottaa määräykset öljyjen ja maalien käsittelystä sekä keräilystä.
- f) Ympäristömääräyksissä voisi vielä velvoittaa kiinteistönomistajat huolehtimaan lumen- ja jään poistosta sekä liukkauden torjunnasta. Varsinkin kattolumet ovat aiheuttaneet vakavia onnettomuuksia ja sortumavaaraa liikekiinteistöissä. Ainakin Helsingissä poliisi on sakottanut kiinteistönomistajia kattolumen puhdistamisen laiminlyönnestä. Lumen kasaaminen katujen varrelle ei saa rajoittaa liikkumisvapautta eikä haitata poliisi- ja pelastustoimintaa. Kiinteistöt tulisi velvoittaa kuljettamaan haittaa aiheuttava lumi pois.

Vastine: a) Jätteiden poltosta ja puutarhajätteen käsittelystä on määrätty Länsi-Uudenmaan jätelautakunnan antamissa jätehuoltomääräyksissä. Päällekkäisyyksiä muiden kunnallisten määräysten kanssa on pyritty välttämään. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

b) Ympäristönsuojelumääräysten tulee perustua ympäristönsuojelulailla säädelyihin asioihin (527/2014). Ne eivät voi koskea ympäristönsuojelulain nojalla luvanvaraista toimintaa. Ruoppausten luvanvaraisuudesta ja ilmoitusvelvollisuudesta on säädetty vesilailla (587/2011) ja maisematyöluvasta ja sen edellytyksistä maankäyttö- ja rakennuslain (132/1999) 128 ja 140 §:issä. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

c) Jätteiden hautaamisesta on määrätty Länsi-Uudenmaan jätelautakunnan jätehuoltomääräyksissä. Ympäristönsuojelumääräysluonnoksen 8 §:ssä määrätään jätteen hyödyntämisestä maanrakentamisessa. Kohdassa on annettu ehdot betonijätteen hyödyntämiselle, todettu ilmoitusvelvollisuus sekä määritetty ympäristöluvanvaraisen hyödyntämisen alaraja. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

d) Maankäyttö- ja rakennuslaissa (132/1999) säädetään rakennetun ympäristön siisteydestä ja kunnossapidosta. Lain 166 §:n mukaan rakennuksen on ympäristöineen täytettävä terveellisuuden, turvallisuuden ja käyttökelpoisuuden vaatimukset, eikä ympäristöhaittaa tai ympäristön rumentumista saa aiheutua. Tarvittaessa rakennusvalvontaviranomainen voi määrätä rakennuksen korjattavaksi tai sen ympäristön siistittäväksi. Ympäristönsuojelumääräyksissä ei ole tarkoituksenmukaista määrätä rakennusvalvonnan toimivallassa olevista asioista. Jätteiden käsittelyssä tulee noudattaa kunnan alueella voimassaolevia jätehuoltomääräyksiä, joilla tarkennetaan jätelakia. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

e) Ympäristönsuojelumääräysluonnoksen 9 ja 10 § koskevat muiden toimintojen ohella veneasemia. Lisäksi veneasemilla sovelletaan valtioneuvoston asetusta nestemäisten polttoaineiden jakeluasemien ympäristönsuojeluvaatimuksista (444/2010) ja palavien nesteiden jakeluasemia koskevaa standardia SFS 3352. Määräysluonnoksen 9 §:ään lisätään: ”Vaaralliset kemikaalit, kuten maalit, liuottimet ja torjunta-aineet, on varastoitava ja niitä on käsiteltävä siten, etteivät ne normaalioloissa tai onnettomuustilanteessa pääse maa-perään, pohjaveteen tai muuhun ympäristöön eivätkä viemäriin”.

3. luvun 6 §:ään otsikko muutetaan muotoon: ”Ajoneuvojen, veneiden, koneiden ja muiden vastaavien laitteiden pesu ja huolto”. Kohtaan 6.2 lisätään: ”Veneiden pohjamaali on poistettava tiiviillä alustalla, joka estää ympäristölle haitallisten maalijätteiden pääsyn maaperään ja muualle ympäristöön ja jolta maalijäte voidaan kerätä talteen toimitettavaksi jätteen laadun edellyttämään hyväksytyyn vastaanotto- tai käsittelypaikkaan. Veneiden hiontapölyn leviäminen ympäristöön on estettävä”.

Vaarallisten jätteiden keräilystä on määrätty Länsi-Uudenmaan jätelautakunnan antamissa jätehuoltomääräyksissä. Päällekkäisyyksiä muiden paikallisten määräysten kanssa on pyritty välttämään.

f) Kiinteistöjen turvallisuuteen ja vastuuseen liittyviä säännöksiä on mm. järjestyslaissa, katujen kunnossapitoa koskevassa lainsäädännössä ja pelastuslaissa. Tämän lisäksi oikeuskäytännössä on käsitelty kiinteistönomistajan vastuuta mm. liukastumisvahingoista. Lainsäädännön mukaan kiinteistönomistaja vastaa kiinteistön turvallisuudesta ja hänen on huolehdittava siitä, että katoilta putoava lumi, jää tai muut esineet eivät aiheuta vaaratilanteita. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

10. Länsi-Uudenmaan vesi ja ympäristö ry toteaa, että yleisesti ottaen vesiensuojelukysymykset on huomioitu määräyksissä hyvin. Erityisesti kannatettavaa on, että nk. erityisalueilla ollaan määrittämässä omat, tiukennetut vaatimuksensa. On myös johdonmukaista, että nämä uudet määräykset eivät merkittävässä määrin poikkea aiemmin voimassa olleista ohjeista. Lisäksi asialle on eduksi, että naapurikuntien kanssa yhteistyössä tehtyjä linjauksia on ainakin osittain voitu ottaa huomioon määräysten valmistelussa. Haja-asutusalueita koskevaan sääntelyyn tulisi kiinnittää erityistä huomiota mm. siitä syystä, että vaatimusten täyttymisestä vastaavat yksityishenkilöt, joilla pääasiassa ei ole ympäristö- tai tekniikan alan asiantuntemusta ja koska säätelyn kohderyhmä on erittäin laaja.

a) Kunnallisissa määräyksissä on hyvä käyttää yhdenmukaista terminologiaa lainsäädännön kanssa. Valtioneuvoston asetuksessa 209/2011 puhutaan pilaantumisen hermistä alueista sekä niillä noudatettavasta

ohjeellisesta puhdistustasosta. Ympäristönsuojelumääräysluonnoksessa mainitaan tällaisiksi pilaantumiselle herkeksi alueiksi taajaan rakennetut alueet (asemakaava-alueet, joissa on yhtenäinen ja tiheä rakennuskanta tai asutus), rantavyöhykkeet, pohjavesialue ja vesistö. On tärkeää huomioida kaupungin alueella mahdollisesti sijaitsevat kaavoittamattomat asutustiivistymät, joilla pilaantumisherkkyys on verrannollinen kaavoitettujen alueiden herkkyyteen ja juomaveden hankinta sekä jätevesien käsittely on omien kaivojen varassa. Näin ollen jäteveden käsittely- ja purkupaikkoja sekä talousvesikaivojen muodostamia suoria yhteyksiä pohjaveteen on samalla alueella tiheästi, mikä on omiaan aiheuttamaan riskin pohjaveden pilaantumiselle ja nk. esteettisille ja hajuhaitoille.

b) Rantavyöhykkeen osalta on toivottavaa verrata ristiin suojaetäisyysvaatimusten metrimääriä ja rantavyöhykkeen laajuutta, jotta määräykset olisivat mahdollisimman helposti noudatettavissa. Pitkällä tähtäimellä on hyvä, mikäli pilaantumiselle herkkiä alueita ei määritetä kategorisesti, vaan ne pyritään tunnistamaan ja yksilöimään. Myös vaatimustaso voidaan tällöin määrittää eri tavoin riippuen ko. alueen herkkyydestä. Pilaantumiselle herkat alueet tulisi olla kartalle merkittynä.

c) Rantavyöhykkeiden osalta voi sekaannusta aiheuttaa se, että vaatimustasoja on kaksi. Yhtäältä käymäläjätevedet edellytetään johdettavan umpisäiliöön. Toisaalta vaihtoehdoksi annetaan viittaus asetuksen (209/2011) ohjeelliseen puhdistustasoon. Jälkimmäisessä tapauksessa vaatimus on ainakin teoreettisesti mahdollista täyttää vaatimukset myös käymäläjäteveden käsittelyyn tarkoitettulla laitteistolla. Kuntien yhteistyönä tehtävässä Länsi-Uudenmaan hajajätevesihankkeessa on aikoinaan linjattu, että ranta-alueilla lähdettäisiin ensisijaisesti käymäläjäteveden erottelusta ja sen vaikutuksien minimoimisesta. Käytännön toteutuskeinoiksi suositellaan vedetöntä tai erittäin vähän vettä käyttävää käymälää. Jos vesikäymälä on käytössä, tulee kyseeseen näiden jätevesien umpisäiliöön johtaminen. Jälkimmäisiä, ohjeellisia puhdistusvaatimustasoja, voidaan tarvittaessa käyttää lähinnä poikkeamisharkinnan edellytyksenä.

d) Lisäksi ranta-alueiden osalta harmaiden jätevesien käsittelyrajoitukset jäävät hitusen epäselviksi. Lienee perusteltua todeta kohdassa 5.2, että ranta-alueilla on noudatettava ohjeellista puhdistustasoa myös silloin, kun syntyy pelkästään harmaita jätevesiä.

e) Pohjavesialueita koskevissa jätevesimääräyksissä on sama haaste kuin rantavyöhykkeitä koskevassa kohdassa: on annettu kaksi vaatimustasoa. Ehdotamme harkittavaksi pohjavesialueille samantyyppistä määräystä kuin edellä rantavyöhykkeiden osalta on esitetty. Näitä harmaita jätevesiä voidaan käsitellä sellaisessa järjestelmässä, joka ei aiheuta pohjaveden pilauntusriskiä ja joka täyttää lainsäädännön ohjeellisen puhdistustason. Jäteveden maahanimeytys tai siihen tarkoitettu kenttä tai vastaava rakenne ei ole pohjavesialueilla sallittua. Puhdistetun jäteveden johtamisen osalta on ehkä tarpeen täsmentää, että jätevedet on johdettava pohjavesialueen ulkopuolelle sellaiseen paikkaan, josta siitä ei aiheudu pilauntusriskiä. Ojaan johtamista ei liene syytä rajoittaa, jotta jäteveden käsittelyjärjestelmien toimivuudelle ei aiheuteta turhaa riskiä.

f) Ns. vähäisten jätevesimäärien kiinteistöillä ei pidä edellyttää varsinaista jäteveden puhdistamista muuten kuin yksittäistapauksissa tai rajatuilla alueilla. Esitämme harkittavaksi, että määräyksissä suljettaisiin tämä ryhmä jo lähtökohtaisesti pois näiden tarkennettujen vaatimusten piiristä. Suosituksena ainakin pilaantumiselle herkkillä alueilla on hyvä mainita, että nämä vähäisetkin jätevedet tulee johtaa hallitusti maaperään esimerkiksi imeytyskaivon, -kuopan tai muun sellaiseen käyttöön tarkoitettun rakenteen kautta. Tiskivesille tai muille sellaisille jätevesille, jotka voivat tukkia rakenteen, suositellaan yksinkertaista saostusrakennetta ennen maahan johtamista. Tärkeätä on, että nämä pienetkin jätevedet eivät joudu vesistöön pintavaluntana. Edellyttäen, että vähäiset jätevesimäärät johdetaan hallitusti maaperään edellä esitetyn lailla, pitäisi 10 m suojaetäisyyden olla riittävä. Kuntien yhteistyönä tehtävässä Länsi-Uudenmaan hajajätevesihankkeessa on aikoinaan linjattu tämän suuruinen suojavyöhyke vesistöä.

g) Toinen ryhmä, joka ovat nykyisellään jäämässä valtakunnallisten puhdistusvaatimusten ulkopuolelle, ovat ikäperusteisen automaattipoikkeuksen piirissä olevat kiinteistönhaltijat. Huomionarvoista on että vapautus on väliaikainen kiinteistöä ajatellen. Tämän henkilökohtaisen poikkeuksen edellytys on, että ko. kiinteistön talousjätevesistä ei aiheudu ympäristön pilaantumisen vaaraa. Katsoisimme, että on tärkeää todeta asia joko

itse määräyksissä ja/tai määräysperusteluissa (esim. kohta 21.1), jotta varaa väärinkäsityksille jää mahdollisimman vähän.

h) On hyvä, että puhdistusvaatimuksen täyttymiselle on annettu siirtymäaika, ja että se päättyy yhtä aikaa valtakunnallisen siirtymäajan kanssa (15.3.2016). Selvyyden vuoksi voi olla paikallaan todeta muiden määräysten kuin puhdistusvaatimuksen (esimerkiksi suojaetäisyydet) soveltaminen tai soveltamatta jättäminen takautuvasti. Tämä on haaste, joka on tullut ilmi Länsi-Uudenmaan hajajätevesihankkeiden kartoitus- ja neuvontakäynneillä sellaisissa kunnissa, joissa suojaetäisyydemääräykset ovat olleet voimassa. Muutoin määräysten mukaiset vanhat järjestelmät voivat sijaita paikoilla, joissa suojaetäisyydet eivät nykyisellään täyty ja poikkeamismenettely näiden suhteen voi olla raskas sekä hakijan että kunnan kannalta.

i) Määräyksissä on hyvä huomioida saostussäiliöitä koskeva standardi. Määräysluonnoksissa mainitaan mm. saostuskaivojen osien määrä vaatimuksena. Standardin mukaisessa säiliössä ei välttämättä ole varsinaisia osioita, joten ehdotamme käytettävän ilmaisua ”kuten esim. kolmiosastaisen tai kaksiosaisen saostussäiliön puhdistustasoa vastaava saostussäiliö”.

j) Yleisesti ottaen pohjavesien suojelu ja pohjavesikysymykset on otettu hyvin ja kattavasti huomioon määräyksissä. Ennen määräysten vahvistamista tulisi kuitenkin huomioida, että 4 §:ssä ”Vesistö” on määritelty samalla tavalla kuin vesilaissa (587/2011). Vesilain mukaan lähde ei määritellä vesistöksi, mikä ei kuitenkaan poista mahdollista lähteen, erityisesti merkittävän lähteen suojelutarvetta. Omana määritelmänään 4 §:ään voisi lisätä maininnan, että luonnontilaista lähde ei saa vaarantaa (kuten todettu vesilaissa, Luku 2, 11 §). Tietyissä tilanteissa lähde on Siuntion kunnan ympäristönsuojelumääräyksissä rinnastettu talousvesikäytössä olevaan kaivoon (esim. 15 §), mikä rinnastus on kyseisissä kohdissa hyvä.

k) Määräyksissä todetaan, että pohjaveden virtaussuunta ei saa olla jäteveden käsittely- ja purkupaikalta kohti talouskaivoa. Pohjaveden virtaussuunta voi selkeissä tapauksissa olla maastossa havaittavissa, mutta miten yksityishenkilö voi epäselvissä tapauksissa tämän varmistaa ilman merkittäviä lisäkustannuksia? Myöskin pohjavedenpinnan tason yläpuolisen suojakerrosvaatimuksen täytyminen on epävarmaa, koska yksityishenkilön voi olla hyvin vaikea arvioida pohjavedenpinnan.

l) 8 §:n mukaan jätteen hyödyntäminen maarakentamisessa ei ole sallittua pohjavesialueella, mikä on hyvä asia. Määräyksessä on todettu, että suojaetäisyyden vesistöön, käytössä olevaan talousvesikaivoon tai lähteeseen on oltava vähintään 30 metriä. Etäisyys kuulostaa melko pieneltä, joten sitä voitaisiin kasvattaa esim. 50 metriin. Esim. maarakentamisessa käytettävä betoni saattaa nostaa veden pH-arvoa, mikä voi näkyä esim. kaivon tai lähteen veden pH-arvossa kohteen välittömässä läheisyydessä.

m) 9 §:ssä todetaan, että pohjavesialueilla ja ranta-alueilla on öljy- ja polttoainesäiliöiden sijoittaminen maan alle kielletty. Tämä koskee ilmeisesti uusien säiliöiden sijoittamista mutta onko tiedossa, onko pohjavesialueilla vanhoja polttoaine- tai öljysäiliöitä? Jos on, niiden määräaikaistarkastuksista (5 tai 10 vuotta) tai mahdollisesta poistamisesta on tärkeää antaa tarvittavat määräykset.

n) Kohdassa 9.3 maanalaisten säiliöiden poistamisesta voisi olla maininta, että tarkastuksissa huonokuntoisiksi todetut säiliöt tulee poistaa ja uusi säiliö tulee sijoittaa kohdan 9.1 määräysten mukaisesti. Ellei Siuntion kunnalla ole erillistä järjestelmää öljysäiliöiden hallinnoimiseksi, lukuun 9 voisi lisätä kohdan *Säiliöiden tiedot*. Tässä määrättäisiin säiliön omistaja toimittamaan kunnan viranomaiselle (ympäristö- tai pelastusviranomaisen) tarkat tiedot säiliöstä.

o) Sen lisäksi, että pohjavesialueilla sijaitsevilla jakeluasemilla tulee noudattaa mitä valtioneuvoston asetuksessa 444/2010 määrätään, tulee huomioida uudistetun jakeluasemastandardin SFS 3352 mukaiset ohjeistukset suojausrakenteiden pinnoite- ja tiivistyskerrossuosituksista ja muista rakennesuosituksista uusien jakeluasemien osalta.

p) 15 §:ään voisi sisällyttää maininnan, että myöskään lantapatteria ei saa sijoittaa pohjavesialueille

(vrt. nitraattidirektiivin 931/2000 4 § lannan varastoinnista: ”Lantapatteria ei saa sijoittaa tulvanalaisille alueille eikä pohjavesialueille.”).

q) 16 §:ään esitetään kirjattavaksi, että talousvesikäytössä olevien kaivojen ja lähteiden ympärille tulee jättää vähintään 50 metrin suojavyöhyke, jolle virtsaa ja lantaa ei levitetä. Jos esimerkiksi kaivo on huonokuntoinen ja maasto viettävä, on vaarana, että kaivoon pääsee pintavaluntana kulkeutumaan vesiä alueelta, jolla lantaa ja/tai virtsaa on käytetty.

r) Lausunnossa esitetään, että voisiko kunnossapitoluokat huomioon ottaen suosittaa vaihtoehtoisten liukkaudentorjuntakemikaalien kuten kaliumformiaatin käyttöä niillä pohjavesialueilla, joilla hydrogeologiset olosuhteet ovat otolliset. Kaliumformaatti on pienempi uhka pohjaveden laadulle kuin natriumkloridi.

Vastine: a) Jätevesien haittavaikutusten ehkäisemistä koskevassa 2. luvussa ei ole annettu erityisvaatimuksia taajaan rakennetuille alueille. Termin määrittäminen ei ole tarpeen. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

b) Rantavyöhyke on määritetty 80 m etäisyydelle keskivedenkorkeuden mukaisesta rantaviivasta. Selkeyden nimissä pilaantumiselle herkille alueille on annettu olosuhdekohtaiset puhdistusvaatimukset. Siuntion pohjavesialuekartta on määräysten liitteenä. Muita alueita ei tässä vaiheessa merkitä kartalle. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

c) Rantavyöhykkeellä suojaetäisyys muutetaan 80 metriin, kun jätevedessä on mukana käymäläjätevedet. Rantavyöhykkeellä jätevedet johdetaan umpisäiliöön tai käsitellään tiukennetut puhdistusvaatimukset täyttävällä tavalla.

d) Kohtaan 5.2 lisätään, että harmaiden jätevesien osalta on noudatettava jätevesien käsittelyn tiukennettuja puhdistusvaatimuksia.

e) Pohjavesiä koskevissa määräyksissä on jo valmiiksi kohdat jätevesien imeyttämiskiellosta, harmaiden jätevesien puhdistusvaatimuksista ja puhdistettujen jätevesien johtamisesta paikkaan, josta ei aiheudu pohjaveden pilaantumisriskiä. Jätevesien johtamista suoraan vesistöön tai ojaan on rajoitettu pinta- ja pohjavesien suojelemiseksi. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

f) Lisätään määräyksiin kohta ”5.4 Vähäisen jätevesimäärän kohteet: Ympäristönsuojelumääräykset eivät pääsääntöisesti koske ns. vähäisen jätevesimäärien kohteita. Pilaantumiselle herkillä alueilla (pohjavesialueet, rantavyöhykkeet ja saaristot sekä taajaan rakennetut alueet) tulee vähäisetkin jätevedet johtaa hallitusti maaperään imeytyskaivon, -kuopan tai muun sellaiseen käyttöön tarkoitettun rakenteen kautta. Jätevedet eivät saa joutua myöskään suoraan vesistöön.”

Saunarakennuksessa syntyvien pesuvesien imeytystä koskeva virke siirretään kohtaan 5.4. ja siinä esitetty suojaetäisyys muutetaan 10 metriin.

Kohtaan lisätään suositus johtaa tiskivedet tai muut sellaiset jätevedet, jotka voivat tukkia imeytysrakenteen, yksinkertaisen saostusrakenteen kautta ennen maahan imeyttämistä.

g) Lisätään perusteluosion 5 §:ään: Jätevesien käsittelyvaatimuksesta saavat ilman eri hakemusta poiketa kaikki ne kiinteistöt, joiden kiinteistöllä vakituisesti asuva haltija tai haltijat ovat täyttäneet 68 vuotta, kun ympäristönsuojelulain muutos (196/2011) tuli voimaan eli 15.3.2011. Vapautus on kytketty vain kiinteistön haltijan ikään ja edellytyksenä on, että kiinteistön haltija tai haltijat asuvat kiinteistöllä vakituisesti, joten se ei koske vapaa-ajan kiinteistöjä. Jätevesistä ei myöskään saa aiheutua ympäristön pilaantumista. Poikkeus koskee vain jätevesien käsittelyvelvollisuutta eikä muita mahdollisia velvollisuuksia, kuten velvollisuutta liittää vesihuoltolaitoksen toiminta-alueella sijaitseva kiinteistö vesihuoltolaitoksen vesi- ja viemäriverkostoon.

h) Lisätään perusteluosion kohtaan 5.3.2: ”Suojaetäisyysvaatimukset tulevat noudatettaviksi uusien talousvesien puhdistus- ja käsittelylaitteistojen rakentamisen yhteydessä tai kun vanhoja laitteistoja uusitaan.”

i) Määräysluonnoksen teksti on valmiiksi ehdotetussa muodossa. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

j) Perusteluihin lisätään 4 §:ään: ”Määräyksissä vesistönä ei pidetä noroa, ojaa ja lähdeettä, joista noron ja lähteen sekä lisäksi luonnontilaisen enintään kymmenen hehtaarin suuruisen fladan, kluuvijärven ja enintään yhden hehtaarin suuruisen lammen tai järven luonnontilan vaarantaminen on kielletty vesilain (587/2011, 11 §) nojalla.”

k) Muutetaan kohtaa 5.3.2: ”Jäteveden käsittely- ja purkupaikka tulee pyrkiä sijoittamaan niin, että pohjaveden virtaussuunta ei ole kohti talousvesikaivoa.”

l) Suojaetäisyys vesistöön, käytössä olevaan talousvesikaivoon tai lähteeseen voidaan maarakentamista koskevan ilmoituksen tai luvan käsittelyn yhteydessä määrätä 30 metriä suuremmaksi. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

m) Pohjavesialueilla olevien maanalaisten poltto- ja dieselöljysäiliöiden määräaikaistarkastuksista säädetään KTM:n päätöksellä 344/1983. Lisäksi TUKES ja alueelliset pelastuslaitokset antavat öljy- ja kemikaalisäiliöiden määräaikaistarkastuksista suosituksia, joita ei ole tarpeen toistaa kunnallisissa ympäristönsuojelumääräyksissä. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

n) Kohdan 9.3 perusteluihin lisätään: ”Mikäli kiinteistölle hankitaan uusi öljysäiliö vanhan tilalle, se tulee sijoittaa kohdan 9.1 määräysten mukaisesti.”

o) Määräykset eivät voi koskea ympäristönsuojelulain mukaan luvanvaraista tai rekisteröitävää toimintaa. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

p) Perusteluihin 15 §:ään lisätään: ”Asetuksessa mm. kielletään lantapatterin saa sijoittaminen tulvanalaisille alueille ja pohjavesialueille.”

q) Määräysluonnoksen teksti on valmiiksi ehdotetussa muodossa. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

r) Lisätään kohtaan 13.2 suositus: ”Liukkaudentorjunnassa käytetään vaihtoehtoisia liukkaudentorjuntakemikaaleja, jotka ovat pienempi uhka pohjaveden laadulle kuin natriumkloridi.”

11. Sjundeå jaktvårdsförening toteaa lausunnossaan, ettei määräyksissä käsitellä sellaisia asioita, jotka vaikuttaisivat yhdistyksen tai sen jäsenten toimintaan sinä määrin, että yhdistyksellä olisi tarvetta huomauttaa määräysluonnoksesta.

12. Uudenmaan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus toteaa lausunnossaan, että ympäristönsuojelumääräyksissä on mahdollista kieltää maalämpöjärjestelmät pohjavesialueilla tai niiden osa-alueilla, jotka ovat vedenhankinnan kannalta tärkeitä. ELY-keskus pitää kieltä suositeltavana.

a) Maalämpöjärjestelmiä ei tule rakentaa vedenottamoiden lähialueille (lähialue on vähintään 500 m ottamosta, ellei tarkemmin ole määritetty). Kyseinen ohjeistus on sekä Uudenmaan ELY-keskuksen että ympäristöoppaan suositus.

b) Pohjavesialueelle sijoitettava maalämpöjärjestelmä voi tarvita toimenpideluvan lisäksi vesiluvan ja luvantarve on pohjavesialueilla aina arvioitava.

c) Pohjavesialueilla lämmönkeruunesteinä tulee käyttää ihmisille ja ympäristölle haitattomia aineita. Maalämpöjärjestelmällä tarkoitetaan sekä energiakaivoja että maapiirinä toteutettavia keruujärjestelmiä.

Vastine: a) Ympäristönsuojelumääräysluonnoksen mukaan maalämmön hyödyntämiseen liittyviä porakaivoja ei saa rakentaa lainkaan pohjavesialueille eikä maalämpöputkistoja 500 metriä lähemmäksi vesihuoltolaitoksen vedenottamoa. Ei muutostoimenpiteitä ympäristönsuojelumääräyksiin.

b) 12 §:n perusteluihin lisätään: ”Pohjavesialueelle sijoitettava maalämpöjärjestelmä voi tarvita toimenpideluvan lisäksi vesiluvan ja luvantarve on pohjavesialueilla aina arvioitava.”

c) Termi *maalämpöputkisto* muutetaan termiin *maalämpöjärjestelmä*. 12 §:ään lisätään: ”Pohjavesialueilla maalämpöjärjestelmien lämmönkeruunesteinä tulee käyttää ihmisille ja ympäristölle haitattomia aineita.”

SJUNDEÅ KOMMUNS MILJÖSKYDDSFÖRESKRIFTER

GENMÅLEN OM UTKASTET TILL SJUNDEÅ KOMMUNS MILJÖSKYDDSFÖRESKRIFTER
OCH OM UTKASTET TILL MOTIVERINGARNA TILL FÖRESKRIFTERNA (TILL
PÅSEENDE 1.10 – 12.11.2014)

1. Västra Nylands räddningsverk konstaterar i sitt utlåtande att a) klassificeringen av farliga kemikalier har ändrat (REACH-förordningen och CLP-förordningen) och termerna *för hälsan och miljön farlig kemikalie samt brand- och explosionsfarligt ämne* används snart inte längre i kemikaliesäkerhetslagen. De ovan nämnda termerna bör ersättas med termen *farlig kemikalie*. Man kan fortsättningsvis tala om brinnande vätska, då man avser en kemikalie i vätskeform, vars flampunkt är högst 93 Celsiusgrader.

b) De tidsbundna granskningarna av underjordiska bränn- och dieseloljebehållare är lagstadgade på viktiga grundvattenområden. Till kapitel 3 som behandlar avfall och kemikalier föreslås att man tillägger en punkt, där man rekommenderar att oljebehållare och deras returrör, som finns ovanför markytan skall granskas regelbundet med ungefär 10 års mellanrum och även utanför viktiga grundvattenområden och att alla behållare med returrör skall ändras till enrörskopplingar.

c) Det föreslås att man till kapitel 4, som behandlar förebyggande av buller och andra utsläpp, punkt 12.3 Anmälningsskyldighet tillägger att man inte behöver göra bulleranmälan för fyrverkerier, som sker under nyårsnatten eller som polisen eller räddningsverket har givit tillåtelse till i enlighet med förordningen om explosiva varor (473/1993).

Genmål: a) Termerna ändras i utkastet till miljöskyddsföreskrifter.

b) TUKES och de regionala räddningsverken ger rekommendationer om periodiska granskningar av olje- och kemikaliecisterner. Man behöver inte upprepa dem i de kommunala miljöskyddsföreskrifterna. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.

c) Med stöd av lagen om säkerhet vid hantering av farliga kemikalier och explosiva varor (390/2005) kan räddningsmyndigheten ge stadganden gällande fyrverkerier (§ 92). I lagens § 97 stadgas om anmälan som skall göras till polisen före en fyrverkeriföreställning. I lagens § 94 stadgas om en anmälan som görs till Säkerhets- och kemikalieverket (TUKES). Eftersom användningen av fyrverkerier har sina egna specialregler, finns det ingen orsak att dessutom ge miljöskyddsföreskrifter om det.

2. Lojo miljöhälsotjänster konstaterar att man med hjälp av Sjundeå kommuns miljöskyddsföreskrifter även främjar miljöhälsovårdens mål för en trygg och hälsosam livsmiljö. Man bör planera och idka verksamhet som inverkar på miljön på ett sätt att det i mån av möjlighet inte uppstår hälsoolägenheter.

a) Det skulle vara bra att det i texten i § 15 tydligare skulle framgå att föreskrifterna även gäller innehav av andra djurarter (t.ex. hundar). Skyldigheten att städa rastgårdar hänvisar inte tydligt t.ex. till städandet av hundinhägnader, eftersom man i allmänhet inte använder ordet spillning om hundars avföring och eftersom det inte i samband med hundgårdar finns gödselstäder.

b) Det skulle vara bra att i miljöskyddsföreskrifterna beakta regler rörande begravning av djur i Sjundeå.

Genmål: a) Till motiveringarna tilläggs definitioner på rastgård: ”med en *rastgård* avses ett område, som inte har växttäck och är inhägnat och där hästar, ponnyer, nötdjur eller andra stora husdjur samt hundar året om använder för att få motion.”

b) I Västra Nylands avfallshanteringsföreskrifter stadgas det om begravande av djur. Man har strävat till att undvika överlappningar med andra lokala bestämmelser. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.

3. Lojo stads miljö- och byggnadsnämnd anser det vara fint att man uppgör miljöskyddsföreskrifter för Sjundea kommun och att de tar avstamp i de lokala förhållandena. Nämnden konstaterar att den inte har annat att anmärka om förslaget till miljöskyddsföreskrifter än gällande behandlingen av bränslen i vätskeform och andra för miljön farliga kemikalier.

a) Lojo stads miljö- och byggnadsnämnd konstaterar att även en liten mängd av någon för hälsan och miljön farlig kemikalie kan, då den kommer ohämmat ut i miljön, åstadkomma en allvarlig risk för miljöförstöring. Därför borde föreskrifterna uppta lagringsbehållare av olika storlek och inte lämna behållare som är mindre än 10 m³ utanför föreskrifterna. Därtill påminner nämnden att man med miljöskyddsföreskrifterna inte kan bestämma om behållare, som är avsedda för bränsledistribution och som är större än 10 m³, eftersom man på dylika behållare tillämpar statsrådets förordning om distributionsstationer.

Gemåle: a) Föreskrifterna ändras till att gälla behållare av alla storlekar.

4. Ingå kommun konstaterar i sitt utlåtande att man borde utvidga bestämmelserna om uppbevaring och hantering av bränslen och andra farliga kemikalier att inbegripa även behållare som är mindre än 10 m³.

Gemåle: Föreskrifterna ändras att gälla behållare av alla storlekar.

5. Miljöinspektör Tanja Mikkola från Vichtis kommun konstaterar att a) om föreskrifterna gällande uppbevaring av bränslen och andra kemikalier gäller enbart behållare som är över 10 m³ stora, blir största delen av de fastighetsvisa oljebehållarna utanför föreskriften även på grundvattenområden och på strandområden. Behållare som är större än 10 m³ är ofta behållare på distributionsstationer och på dem tillämpas statsrådets förordning 444/2010. Ur miljöriskernas synvinkel borde man i miljöskyddsföreskrifterna beakta konstruktionerna som förebygger risken för miljöförstöring även i mindre, fastighetsvisa behållare. De fastighetsvisa behållarna kan bli utanför den regelbundna tillsynen, det finns en stor mängd oljebehållare och risken, särskilt i olycks- och undantagstillstånd är sannolik och risken för att miljön förstörs är därmed också stor. För att förebygga riskerna skulle det vara skäl att utge även en bestämmelse om granskning av olje- och kemikaliebehållare.

b) I § 11 förblir det oklart om man med vattentag avser endast vattenverkets vattentag. Det kan vara skäl att beakta även andra vattentag än vattenverkens vattentag i § 15, där man särskilt nämner "vattenverkets vattentag".

c) Den skyddszon, som har bestämts att lämnas kring hushållsvattenbrunnar vid utspridning av gödsel mm. är svår att följa och övervaka. Det finns inget register över brunnar som används och en odlare kan inte se de brunnar som finns på gårdsplanerna. En odlare har inte heller möjlighet att bryta hemfriden för att leta efter var hushållsvattenbrunnen befinner sig. Man kunde till föreskrifterna göra tillägget "sådan brunn eller källa, som används för att få hushållsvatten och som rimligen kan ses av odlaren". Detta borttar ändå inte det faktum att odlaren och myndigheten inte på förhand kan veta vilka brunnar och källor används för att ta hushållsvatten.

Gemåle: a) Föreskrifterna ändras till att gälla behållare av alla storlekar.

b) I § 11 och § 15 avses med vattentag vattenverkets vattentag. Till § 11 tilläggs ordet "vattenverkets".

c) Till § 16 görs tillägget: "sådan brunn eller källa, som används för att ta hushållsvatten och som rimligtvis kan ses av odlaren."

6. Ingå-Sjundeå miljöförening rf föreslår i sitt utlåtande a) att man som mål för miljöskyddsföreskrifterna skulle notera även förbättrandet av naturens välmående, inte endast förhindrandet att naturens situation försämrats.

b) Man bör beakta skyddet av kommunens viktigaste naturobjekt, Sjundeå å. Dagvattnet från allmänna parkeringsplatser bör inte släppas ut i Sjundeå å obehandlat.

c) Man bör uppgöra föreskrifter för gödselhögar och kompostering av gödsel och dessa föreskrifter skall gälla även sådana gårdar som inte lyder under EU-föreskrifterna.

d) Till föreskrifterna borde man tillägga en paragraf om bekämpning av främmande arter.

Genmäle: a) Till § 1 i utkastet till miljöskyddsföreskrifterna samt i motiveringarna till den punkten tilläggs målet att förbättra miljöns tillstånd.

b) Skyddet av Sjundeå å har beaktats bl.a. i de föreskrifter som behandlar förhindrandet av de skadliga effekterna av avloppsvatten, avståndskraven för rastgårdar och ridplaner, lantbrukets biprodukter och avfallet som uppstår vid rening av avloppsvatten.

Sjundeå kommuns dagvattenavloppsnät täcker endast små områden av kommunens yta, därför bör dagvattnet i de flesta fall behandlas lokalt. Då man i planläggningsskedet eller i samband med byggnadstillståndet löser sättet på vilket man behandlar dagvattnet kan man ta de lokala särdragen i beaktande. Förslaget som föreningen för fram om att samla in och behandla dagvattnet från allmänna parkeringsplatser innan vattnet leds ut i Sjundeå å är onödigt strängt. Därför föreslår man det i utkastet som en rekommendation. Till rekommendationen i punkt 5.3.1 tilläggs: "Rekommendationen gäller även dagvatten".

c) Miljöskyddsföreskrifternas paragrafer 15 och 16 gäller sådana utrymmen, som inte lyder under EU-bestämmelser. Dessutom innehåller den sk. nitratförordningen (1250/2014) föreskrifter om uppbevaring och utspridning av gödsel och med den har man bl.a. begränsat den maximala mängden kvävegödsel samt utspridning av kväve på åkrar som sluttar mot och angränsar till vattendrag. Nitratförordningen gäller alla jordbruk, oberoende av om gården har miljötillstånd eller inte. Förordningen gäller också gårdar som inte har förbundit sig till miljöstöd eller kompensationsbidrag. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.

d) Bekämpningen av främmande arter hör inte till miljöskyddslagens § 202 utgivningsbefogenheter.

7. Sjundeå Landsbygdsförening r.f. konstaterar i sitt utlåtande att a) Man i miljöskyddsföreskrifterna borde tydligt särskilja de ärenden som baserar sig på miljöskyddslagen och de som är kommunens egna rekommendationer.

b) I definitionen för grundvattenområde i första kapitlets § 4 borde man inbegripa endast grundvattenområden av 1. och 2. klass.

c) Avgränsandet av strandzonen till 100 meter från havet, sjön och dyl. vattenområde är en oskäligt sträng avgränsning, då det innebär begränsningar för verksamheten.

d) Föreskrifterna som gäller grundvattenområden borde avgränsas till att gälla endast den delen av fastigheten som ingår i grundvattenområdet.

e) Kommer kommunen att ställa krav utöver den gällande miljölagstiftningen på behandlingen av avloppsvatten på områden utanför avloppsnätverket? Föreningen anser att miljölagstiftningens stadgar är tillräckliga.

f) Statsrådets förordningar om avfall och kemikalier är tillräckliga.

g) Man kan i sin helhet ta bort de föreskrifter som gäller behandlingen av avfall från lantbruket samt från avloppsvattenreningen, eftersom det stadgas om samma saker i niträtförordningen.

Genmåle: a) Miljöskyddsföreskrifterna utges för att tillämpa miljöskyddslagen, därför bör de grunda sig på att konkretisera lagens stadganden eller de regler som givits på basen av dem. En central princip vid uppgörandet av miljöskyddsföreskrifterna för Sjöunda har varit att undvika överlappningar med andra stadganden. Rekommendationerna har i utkastet till föreskrifterna utmärkts med mindre text och kursivering. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.

b) I miljöskyddsföreskrifterna används en i YSL § 5 given definition på grundvatten. *Grundvattenområde av I och II klass* är inte officiella termer och därför har man inte använt dem i utkastet till föreskrifter. I bilaga 1 visas en karta över grundvattenområdena. Alla de på kartan visade grundvattenområdena är sk. områden av klass I eller II. Inga ändringsåtgärder till miljöskyddsföreskrifterna.

c) Avgränsandet av strandzonen har ändrats till 80 meter. Man har ansett specialstadgandena gällande strandområden vara viktiga, eftersom det är på strandområden som avloppsvatten, farliga kemikalier och övriga för miljön skadliga ämnen snabbt rinner ner i vattendragen. Då är risken för förstörelse större än på andra områden. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.

d) Till motiveringarna § 4 tilläggas: "De föreskrifter som riktar sig till grundvattenområden gäller enbart den del av fastigheten, som finns inom grundvattenområdet."

e) Enligt miljöskyddslagen (527/2014) § 202 kan kommunen ge preciserande och nödvändiga, lokalt betingade föreskrifter om åtgärder, begränsningar och konstruktioner, med vilka man motarbetar utsläpp och de skadliga verkningar de medför. Föreskrifterna kan gälla bl.a. regionala reningskrav på avloppsvatten eller avståndskrav på strandzoner. Vidare kan man enligt den sk. avloppsförordningen (209/2011) § 4 bestämma om stramare krav på reningsnivån på områden som är utsatta för förorening. Sjöunda kommun har fr.o.m. år 2004 deltagit i ett av Västra Nylands vatten och miljö rf koordinerat samarbete kring glesbygdsvattenfrågor. Ett av samarbetets mål är att skapa en enhetlig praxis och enhetliga krav i kommunerna på området. Man har strävat till att beakta de gemensamt gjorda linjedragningarna då man berett föreskrifterna. För att motarbeta skador som beror på övergödning är det viktigt att glesbygden för egen del tar sitt ansvar i att minska belastningen på vattendragen. Nästan en tiondel av vattendragens fosforbelastning härrör från glesbygdens avloppsvatten. Till kapitlet som behandlar bekämpning av avloppsvattnets skadliga verkningar har man gjort ändringar och bl.a. kraven på skyddsavstånd i TABELL 1 har lindrats.

f) Gällande användningen av avfall i mark byggande finns det inga riksomfattande stadganden, som skulle utsträcka sig även till småskaligt mark byggande på privat mark. I statsrådets stadganden tar man inte heller ställning till principerna för placeringen av jordvärmebrunnar på grundvattenområden.

Statsrådets förordning om miljökraven för distributionsstationer för flytande bränslen (444/2010) gäller närmast över 10 m³ stora eller på grundvattenområden befintliga distributionsstationer. Då man tänker på riskerna för miljön bör man också beakta mindre behållare och konstruktioner som förhindrar att miljön kring dem skall förstöras, eftersom även en liten mängd av någon farlig kemikalie kan förorsaka stor risk för miljöförstöring om ämnet ohämmat kommer ut i miljön. De fastighetsvisa behållarna kan bli utanför den regelbundna övervakningen, det finns ett stort antal behållare och risken är sannolik speciellt i olycks- och undantagssituationer. Risken för att miljön förstörs är således också stor. Inga ändringsåtgärder till miljöskyddsföreskrifterna.

g) I statsrådets förordning om begränsning av vissa utsläpp från jordbruk och trädgårdsodling (1250/2014) förbjuds kvävegödsling närmare än fem meter från vattendraget. På den följande fem meters zonen från vattendraget är ytspridning av stallgödsel och organiska gödselprodukter förbjudet, om inte åkern bearbetas inom 12 timmar från spridningen. I miljöskyddsföreskrifterna konstateras att i samtliga fall skall man lämna en minst 10 meter bred zon vid stränderna till vattendrag och stamdiken, på vilken man inte sprider gödsel, urin eller pressaft. Dessutom skall man lämna kring vattenverkets vattentag en skyddszon på minst 500 meter

som inte gödslas med stallgödsel eller organiska gödsel-fabrikat. Med bestämmelsen har man strävat till att trygga grundvattnets och hushållsvattnets kvalitet samt att förhindra att vattendragen förstörs.

Rubriken för § 16 ändras till att lyda: "Behandling av lantbrukets biprodukter och avfall från vattenreningen" och den första satsen ändras till "På ett avstånd om mindre än 500 meter från vattenverkets vattentag får man inte sprida ut slamgödsel, urin och ensilagevätska". Bestämmelsen om utspridning av fast gödsel och behandlat avloppsslam avlägsnas.

Till § 16 görs tillägget: "sådan brun eller källa som används för att ta hushållsvatten och som odlaren rimligtvis kan se."

8. Nylands svenska producentförbund – NSP konstaterar i sitt utlåtande att några av föreskrifterna hotar lantbrukets verksamhetsförutsättningar. Det är i sin helhet viktigt att framföra vad som är målet med miljöskyddsföreskrifterna: att fungera som verktyg för de lokala tjänstemännen samt att konkretisera miljöskyddslagen och – förordningen i de ärenden där de har uppgjorts på ett mycket allmänt plan. I detta hänseende uppnår föreskrifterna inte helt sin målsättning.

a) Enligt miljöskyddslagen får föreskrifterna inte gälla funktioner som kräver miljötillstånd eller som måste registreras. Lantbruk som är inriktat på husdjurshållning är i allmänhet miljötillståndspliktigt.

b) I bestämmelserna som gäller häststall och djurskydd finns det punkter, som inte är gjorda för att tydliggöra myndigheternas arbete. Bestämmelserna som gäller hantering av avfall från lantbruket och rening av avloppsvatten kan tas bort i sin helhet, eftersom det i nitratförordningen stadgas om samma saker. Att bestämma om dessa ärenden underlättar inte myndigheternas arbete. Rekommendationen att undvika att sprida ut fast gödsel och behandlat avloppsslam är inte motiverande.

c) Det finns noggranna bestämmelser om avfall och kemikalier och man behöver inte konkretisera dessa ärenden på lokal nivå.

Genmäle: a) Sjundeå kommuns miljöskyddsföreskrifter gäller inte funktioner som är miljötillståndspliktiga eller som bör registreras.

b) I statsrådets förordning om begränsning av vissa utsläpp från jordbruk och trädgårdsodling (1250/2014) förbjuds kvävegödsling närmare än fem meter från vattendraget. På den följande fem meters zonen från vattendraget är utspridning av stallgödsel och organiska gödsel-fabrikat förbjudet, om inte åkern bearbetas inom 12 timmar från spridningen. I miljöskyddsföreskrifterna konstateras att i samtliga fall skall man lämna en minst 10 meter bred zon vid stränderna till vattendrag och stamdikey, på vilken man inte sprider gödsel, urin eller pressaft. Dessutom skall man lämna kring vattenverkets vattentag en skyddszon på minst 500 meter som inte gödslas med stallgödsel eller organiska gödsel-fabrikat. Med bestämmelsen har man strävat till att trygga grundvattnets och hushållsvattnets kvalitet samt att förhindra att vattendragen förstörs.

Det första styckets sista mening "Branter som sluttar mot vattendrag eller samlande dike..." tas bort i 15 §.

Rubriken i § 16 ändras att lyda: "Hantering av lantbrukets biprodukter och avfall från vattenreningen" och den första meningen till att lyda "På ett avstånd mindre än 500 meter från vattenverkets vattentag får man inte sprida ut slamgödsel, urin och ensilagevätska". Föreskriften som gäller utspridning av fast gödsel och behandlat avloppsvattnenslam tas bort.

Till § 16 görs tillägget: "sådan brunn eller källa, som används för att ta hushållsvatten och som odlaren rimligen kan se".

c) Det finns inga riksomfattande föreskrifter om att utnyttja avfall i markbyggnad, som skulle sträcka sig att gälla även småskaligt markbyggnad på privat mark. I statsrådets förordning tar man inte heller ställning till principerna för placering av jordvärmebrunnar på grundvattenområden.

Statsrådets förordning om miljöskyddskraven för distributionsstationer för flytande bränslen (444/2010) gäller närmast distributionsstationer som är över 10 m³ stora och finns på grundvattenområden. Med tanke på miljöriskerna bör man i miljöskyddsföreskrifterna också beakta mindre behållare och konstruktioner som kan förebygga risken att miljön i deras omgivning skall förorenas, eftersom även en liten mängd av någon farlig kemikalie kan förorsaka en allvarlig risk för miljöns förorening om ämnet kommer ohämmat ut i miljön. De fastighetsvisa behållarna kan bli utanför den regelbundna övervakningen, det finns ett stort antal behållare och en risk, särskilt i olycks- och undantagsfall är sannolik. Risken för att miljön förorenas är sålunda också stor. Inga ändringsåtgärder miljöskyddsföreskrifterna.

9. Västra Nylands polisinrättning framför följande som sitt utlåtande:

Då miljöfrågornas betydelse och den allmänna medvetenheten om dem ökar borde man i de kommunala miljöskyddsföreskrifterna tydligt förbjuda verksamhet som förstör miljön. Polisinrättningen föreslår att man till utkastet till föreskrifterna tar med tydliga bestämmelser om bl.a. förstörande av avfall, behandling av trädgårdsavfall och renhållning av trafikleder samt om hanteringen av snö och is på fastigheternas tak. Ett tydligt förbud eller en klar begränsning är viktig med tanke på polisens verksamhet, eftersom medborgare, som är miljömedvetna anmäler om missbruk även till polisen.

a) Huvudregeln gällande hanteringen av avfall kunde vara att det är förbjudet att göra sig av med avfall genom förbränning. Man kunde till exempel förbjuda brännandet av behandlat trä, faner och plaster i värme pannor eller andra eldstäder. Rent och obehandlat träavfall får man bränna i ändamålsenliga eldstäder. Man borde förbjuda förandet av ris, kvistar samt övrigt trädgårdsavfall som uppstår på gårdsplaner till parker och kommunens skogar. Man borde begränsa brännandet av trädgårdsavfall på öppen eld om man anser att brännandet förorsakar olägenheter för luftkvaliteten. I föreskriften borde man nämna om det är och var det är tillåtet att bränna grenar och kvistar samt avverkningsavfall samt växter (även slätteravfall från åkrar och stränder). Begränsningarna kunde vara mildare på jord- och skogsbruksområden och i områden som är glest bebodda. Förbränningen får inte förorsaka orimliga olägenheter för grannar eller grannskapet. Dessutom borde man nämna om man på förhand bör anmäla om förbränningen till någon myndighet för att undvika onödiga nödanmälningar.

b) I föreskrifterna borde man nämna när vattenområdets innehavare eller ägare är skyldig att ansöka om miljötillstånd för muddring och slätter av vass. Det borde finnas en anmälningsskyldighet före inledandet av arbeten som omformar miljön, för åtgärder som förorsakar större bearbetning av miljön än vanligt, för simbassänger som byggs på egna gårdsplaner och vattenområden som anläggs på större markområden.

c) Man borde i regel förbjuda att gräva ned avfall i jorden. Man kan avvika från förbudet för natursten och eventuellt delvis för betongavfall. Dessutom skulle det vara skäl att nämna om man bör meddela miljöcentralen om att avfall grävs ned och om det finns behov av miljötillstånd. Enligt miljöreglerna borde man göra anmälan minst 30 dygn före åtgärden inleds.

d) I föreskrifterna borde det finnas bestämmelser om skrotfordon och annat avfall som innehåller olja som samlas på fastigheten. Man har varit tvungen att använda vite och hot om tvångsutförande för att få dylikt skrot avlägsnat och för att få gårdsplanerna och miljön uppstädad efter det.

e) Såvida det på kommunens område finns uppbevaringsplatser för båtar, borde man ha bestämmelser om hantering och insamling av oljor och målfärger.

f) Man kunde i miljöbestämmelserna ännu förplikta fastighetsägarna att ombesörja avlägsnandet av snö och is samt förebyggandet av halka. Särskilt snön på byggnaders tak har förorsakat allvarliga olyckor och fara för ras av affärsfastigheter. Åtminstone i Helsingfors har polisen bötfällt fastighetsägare vid underlåtenhet att röja bort snön från tak. Snöhögar invid gatorna får inte begränsa rörelsefriheten och försvåra polis- och räddningsverksamheten. Fastigheterna borde förpliktas att transportera bort snö som förorsakar olägenheter.

Gemåle: a) Det stadgas om förbränning av avfall och hantering av trädgårdsavfall i Västra Nylands avfallsnämnds avfallshanteringsföreskrifter. Man har strävat till att undvika överlappningar med andra kommunala föreskrifter. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.

b) Miljöskyddsföreskrifterna bör basera sig på frågor som det stadgas om i miljöskyddslagen (527/2014). De får inte gälla verksamhet som är tillståndspliktig med stöd av miljöskyddslagen. Det stadgas om tillståndsbehov för och anmälningsskyldighet gällande muddring och i vattenlagen (587/2011) och miljötillståndet och förutsättningarna för det stadgas det om i markanvändnings- och bygglagen (1332/1999) § 128 och § 140. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.

c) Det stadgas om nedgrävning av avfall i Västra Nylands avfallsnämnds avfallshanteringsföreskrifter. I utkastet till miljöskyddsföreskrifter § 8 stadgas det om utnyttjande av avfall i markbyggnad. I punkten har man gett villkor för utnyttjande av betongavfall, anmälningsskyldigheten konstateras och den undre gränsen för miljötillståndspliktigt utnyttjande definieras. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.

d) I markanvändnings- och bygglagen (132/1999) stadgas om snyggheten och underhållet av bebyggd miljö. Enligt § 166 i lagen bör en byggnad och dess omgivning uppfylla kraven för hälsosamhet, trygghet och användbarhet och det får inte uppstå miljöolägenheter eller att miljön förfulas. Vid behov kan byggnadstillsynsmyndigheten ålägga att byggnaden skall repareras och att dess omgivning skall städas upp. Det är inte ändamålsenligt att i miljöskyddsföreskrifterna bestämma om ärenden som hör till byggnadstillsynens uppgifter. Vid hantering av avfall bör man följa de i kommunen gällande avfallshanteringsföreskrifterna, med vilka man preciserar avfallsslagen. Inga ändringsåtgärder till miljöskyddsföreskrifterna.

e) Miljöskyddsföreskrifternas § 9 och § 10 gäller vid sidan om andra funktioner även båtstationer. Dessutom tillämpas statsrådets förordning om miljöskyddskraven för distributionsstationer för flytande bränslen och standard SFS 3352 gällande distributionsstationer för brännbara vätskor på båtstationerna. Till § 9 i utkastet till föreskrifterna tilläggs: "Farliga kemikalier, såsom målfärger, lösningsmedel och bekämpningsmedel bör uppbewaras och hanteras så att de i normala förhållanden eller i olycksituationer inte kan rinna ut i jordmånen, grundvattnet eller i annan omgivning, inte heller i avloppen".

3. kapitlets rubrik ändras till att lyda: "Tvätt och service av fordon, båtar, maskiner och andra motsvarande anläggningar". Till punkt 6.2 tilläggs: "Båtarnas bottenfärg bör avlägsnas på ett tätt underlag, som hindrar för miljön skadligt målfärgsavfall från att rinna i marken och på annat håll i miljön och varifrån man kan samla in målfärgsavfallet för att föras till en för avfallsslaget lämplig godkänd mottagnings- eller behandlingsplats. Man bör förhindra att båtars slipningsdamm kan spridas i miljön".

I de av Västra Nylands avfallsnämnd utgivna avfallshanteringsföreskrifterna stadgas om insamling av farligt avfall. Man har strävat till att undvika överlappningar med övriga lokala bestämmelser.

f) Stadganden rörande fastigheters trygghet och ansvar finns bl.a. i ordningslagen, lagstiftningen som gäller underhåll av gator och i räddningslagen. Därtill har man i rättspraxisen behandlat fastighetsägarens ansvar för bl.a. halkningsskador. Enligt lagsstiftningen ansvarar fastighetsägaren för fastighetens säkerhet och han eller hon bör se till att snö, is eller andra föremål som faller ner från taket inte förorsakar farliga situationer. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.

10. Västra Nylands vatten och miljö r.f. konstaterat att vattenskyddsfrågorna i allmänhet har beaktats väl i föreskrifterna. Speciellt lovvärt är att man på sk. specialområden håller på att bestämma egna, stamare krav. Det är också följdriktigt att dessa nya bestämmelser inte i anmärkningsvärd grad avviker från de direktiv som gällde tidigare. Dessutom är det fördelaktigt för frågan att man åtminstone delvis har kunnat beakta linjedragningar som uppgjorts tillsammans med grannkommunerna i beredningen av föreskrifterna. Man borde fästa särskild uppmärksamhet vid regleringen gällande glesbygdsområden bl.a. för att det är

privatpersoner som ansvarar för att uppfylla kraven. I regel har dessa personer inte någon sakkunskap i miljö- eller tekniska branscher och målgruppen för regleringen är mycket stor.

a) Det är viktigt att i de kommunala föreskrifterna använda samma terminologi som används i lagstiftningen. I statsrådets förordning 209/2011 talar man om områden som är känsliga för förorening (detaljplaneområden med enhetligt och tätt byggnadsbestånd eller bosättning), strandzoner, grundvattenområde och vattendrag. Det är viktigt att beakta på städers område eventuellt befintliga bosättningskoncentrationer, där föroreningskänsligheten står i relation till de planlagda områdenas känslighet och dricksvattenanskaffningen samt behandlingen av avloppsvatten är beroende av egna brunnar. Sålunda finns det på samma område tätt med hanterings- och utsläppsplatser för avloppsvatten samt direkta kontakter till grundvattnet, som bildas av hushållsvattenbrunnarna. Det medverkar till att skapa en risk för förorening av grundvattnet och för sk. estetiska och luktolägenheter.

b) Gällande strandzonen är det önskvärt att jämföra skyddszonskravens meterantal i kors och strandzonens yta, för att föreskrifterna skulle vara möjligast lätta att följa. På lång sikt är det bra att man inte kategoriskt definierar för förorening känsliga områden, utan att man strävar till att känna igen dem och specificera dem. Då kan man också definiera kravnivån på olika sätt beroende på det aktuella områdets känslighet. Områden som är känsliga för förorening borde vara utmärkta på kartan.

c) Gällande strandzoner kan det förorsaka förvirring att det finns två kravnivåer. Å ena sidan förutsätts toalettavloppsvattnet ledas till en sluten behållare. Å andra sidan ger man som alternativ en hänvisning till en riktgivande reningsnivå som nämns i förordningen (209/2011). I det senare fallet är det åtminstone teoretiskt möjligt att uppfylla kraven också med anordningar som är avsedda för behandling av toalettavloppsvatten. I Västra Nylands glesbygdsvattenprojekt, som görs som ett samarbete mellan kommunerna har man tidigare bestämt att man i strandområden primärt skulle utgå ifrån separering av toalettavloppsvattnet och en minimering av dess konsekvenser. Man rekommenderar användningen av vattenfria toaletter eller toaletter som förbrukar mycket lite vatten som metoder att förverkliga kraven i praktiken. Om det finns en vattentoalett i användning gäller det att leda detta avloppsvatten till en sluten behållare. De senare, riktgivande kraven på reningsnivå kan vid behov användas närmast som förutsättning för undantagsprövning.

d) Dessutom förblir avloppsvattnets hanteringsbegränsningar en aning oklara gällande strandområdena. Det torde vara skäl att i punkt 5.2 konstatera att man i strandområdena bör följa den riktgivande reningsnivån även då det uppstår endast gråvatten.

e) I avloppsvattenföreskrifter som gäller grundvattenområden uppstår samma problem som i punkten som gäller strandzoner: man har gett två kravnivåer. Vi föreslår att man överväger att ge en liknande bestämmelse för grundvattenområden som föreslogs ovan för strandzonerna. Dessa gråvatten kan behandlas i ett sådant system, som inte förorsakar risk för förorening av grundvattnet och som uppfyller lagstiftningens riktgivande reningsnivå. Att filtrera avloppsvattnet i marken eller i ett för det avsett fält eller motsvarande konstruktion är inte tillåtet på grundvattenområden. Det är kanske skäl att precisera gällande ledande av renat avloppsvatten, att avloppsvattnet bör ledas utanför grundvattenområdet, till en sådan plats, där det inte förorsakar risk för förorening. Det torde inte finnas skäl att begränsa ledande ut i diken, för att man inte i onödan riskerar funktionsdugligheten av behandlingssystemen för avloppsvatten.

f) På fastigheter med små avloppsmängder bör man inte kräva en egentlig rening av avloppsvattnen annat än i enskilda fall eller på avgränsade områden. Vi föreslår att det övervägs att man i föreskrifterna skulle lämna dessa fastigheter utanför de preciserade kraven. Som rekommendation åtminstone på områden som är känsliga för förorening är det viktigt att nämna att också dessa små mängder avloppsvatten bör kontrollerat ledas i marken, till exempel via en infiltreringsbrunn, -grop eller annan för detta ändamål avsedd konstruktion. För diskvatten eller andra dylika avloppsvatten, som kan täppa till strukturen, rekommenderas en enkel sedimenteringskonstruktion före det leds in i marken. Det är viktigt att inte heller dessa små mängder avloppsvatten leds ut i vattendragen som ytavrinning. Under förutsättning att de små

avloppsvattenmängderna kontrollerat leds in i marken på ovan presenterat sätt, borde skyddsavståndet om 10 meter vara tillräckligt. I det som samarbete kommuner emellan gjorda Västra Nylands glesbygdsvattenprojekt har man redan tidigare gått in för en såhär stor skyddszon till vattendraget.

g) En annan grupp som nu håller på att lämnas utanför de riksomfattande reningskraven är de fastighetsinnehavare som berörs av det åldersrelaterade automatundantaget. Det är att märka att befrielsen är temporär med tanke på fastigheten. Förutsättningen för detta personliga undantag är att den aktuella fastighetens hushållsavloppsvatten inte förorsakar risk för förorening. Vi anser att det är viktigt att konstatera ärendet endera i själva föreskrifterna och eller i motiveringarna till föreskrifterna (t.ex. punkt 21.1), för att det finns möjligast lite rum för missuppfattningar.

h) Det är bra att man lämnat en övergångstid för att uppfylla reningskravet och att det avslutas samtidigt som den riksomfattande övergångstiden (15.3.2016). För tydlighetens skull kan det vara skäl att retroaktivt kontrollera tillämpandet eller undlåtenheten att tillämpa andra än reningskraven (exempelvis skyddsavstånden). Denna utmaning, som har uppdragats under de kartläggnings- och underhandlingsbesök som gjorts under Västra Nylands glesbygdsvattenprojekt i sådana kommuner, där bestämmelserna om skyddsavstånd har varit i kraft. För övrigt kan sådana föreskriftsenliga gamla system finnas på platser, där skyddsavstånden för närvarande inte uppfylls och ett undantagsförfarande kan vara tung både för kommunen och för sökanden.

i) Det är skäl att i föreskrifterna beakta standarden gällande sedimenteringsbehållaren. I utkastet till föreskrifterna nämns bl.a. mängden delar som ett krav för sedimenteringsbrunnarna. I en standardenlig behållare finns det inte nödvändigtvis några egentliga delar. Därför föreslår vi att man använder uttrycket: såsom t.ex. en sedimenteringsbehållare som har en reningseffekt som motsvarar en sedimenteringsbehållare i tre eller i två delar.”

j) I allmänhet har grundvattenskyddet och grundvattenfrågorna tagits väl och i stor omfattning i beaktande i föreskrifterna. Innan föreskrifterna fastställs, borde man ändå ta i beaktande att ”Vattendrag” i § 4 är definierat på samma sätt som i vattenlagen (587/2011). Enligt vattenlagen definieras en källa inte som ett vattendrag, vilket emellertid inte tar bort skyddsbehovet av en källa, särskilt inte skyddet av en betydande källa. Som en egen definition till § 4 kunde man tillägga omnämnandet att man inte får riskera en källa i naturtillstånd (vilket konstateras i vattenlagen, kap.2, § 11). I vissa situationer har en källa i Sjundeå kommuns miljöskyddsföreskrifter jämförts med en brunn i hushållsvattenbruk (t.ex. § 15), en jämförelse som i de aktuella ställena är på sin plats.

k) I föreskrifterna konstateras att grundvattnets strömningsriktning inte får gå från avloppsvattnets behandlings- och utsläppsplats mot en hushållsbrunn. I tydliga fall kan man i terrängen förnimma grundvattnets strömningsriktning, men hur kan en privatperson i oklara fall försäkra sig om detta utan betydande tilläggskostnader? Det är också osäkert om kravet på ett skyddsskikt ovanför grundvattnets ytnivå uppfylls, eftersom det kan vara mycket svårt för en privatperson att bedöma grundvattennivån.

l) Enligt § 8 är det inte tillåtet att utnyttja avfall i markbyggnad, vilket är bra. I föreskriften konstateras att skyddsavståndet till ett vattendrag, till en hushållsvattenbrunn i användning eller till en källa bör uppgå till minst 30 meter. Avståndet låter tämligen kort, därför kunde det förlängas till t.ex. 50 meter. Till exempel betong, som används i markbyggnad kan höja vattnets pH – värde, vilket kan skönjas t.ex. i brunnens eller källans pH – värde i objektets omedelbara närhet.

m) I § 9 konstateras att det är förbjudet att placera en olje- och bränslebehållare i jorden på grundvattenområden och på strandområden. Detta gäller tydligen placeringen av nya behållare, men känner man till om det på grundvattenområdena finns gamla bränsle- eller oljebehållare? Såvida det finns, bör man ge nödvändiga bestämmelser om deras periodkontroller (5 eller 10 år) eller att eventuellt avlägsna dem.

n) I punkt 9.3 kunde det finnas ett omnämnande om avlägsnandet av underjordiska behållare, att de vid kontrollerna i dåligt skick varande behållarna bör avlägsnas och att den nya behållaren bör placeras enligt

föreskrifterna i punkt 9.1. Såvida Sjundeå kommun inte har ett skilt system för att förvalta oljebehållarna, kunde man i kapitel 9 tillägga en punkt *Uppgifter om behållarna*. Här skulle man beordra behållarens ägare att till kommunens myndighet (miljö- eller räddningsmyndigheten) inlämna noggranna uppgifter om behållaren.

o) Förutom det faktum att man på distributionsstationer, som befinner sig på grundvattenområden, bör följa det som stadgas i statsrådets förordning 444/2010, bör man beakta de i den förnyade distributionsstandarden SFS 3352 upptagna instruktionerna om rekommendationer för skyddskonstruktionernas yt- och tätningsskikt och om övriga konstruktionsrekommendationer för nya distributionsstationer.

p) I § 15 kunde man tillägga ett omnämnande att man inte heller får placera en gödselstack på grundvattenområde (jmf nitratdirektivet 931/2000 § 4 om upplagring av gödsel: "En gödselstack får inte placeras på områden som riskerar att översvämmas, inte heller på grundvattenområden.")

q) Till § 16 föreslår man en rättelse om att man kring en brunn eller en källa bör lämna en skyddszon om minst 50 meter, ett område där man inte får sprida ut gödsel eller urin. Om exempelvis brunnen är i dåligt skick och terrängen sluttar, finns det en risk att vatten från områden, där man använt gödsel och/eller urin kan som ytvavrinning nå brunnen eller källan.

r) I utlåtandet frågar man om det med beaktande av underhållsklasserna är möjligt att rekommendera användandet av alternativa kemikalier för att förebygga halka. Exempelvis kaliumformiat kunde användas i de grundvattenområden, där de hydrogeologiska förhållandena är lämpliga. Kaliumformiat är ett mindre hot mot grundvattenkvaliteten än natriumklorid

Gennåle: a) I kapitel 2, som behandlar förebyggandet av de skadliga verkningarna av avloppsvatten har man inte givit några specialkrav på tått bebyggda områden. Det är inte nödvåndigt att definiera termen. Inga åndringsåtgårder i miljöskyddsföreskrifterna.

b) Strandzonen har definierats att stråcka sig 80 meter från strandlinjen vid genomsnittlig vattenhåjd. I tydligheten namn har man gett till förhållandena bundna reningskrav till områden som är känsliga för förorening. Sjundeå kommuns grundvattenkarta finns som bilaga till föreskrifterna. I det här skedet utmärks inga andra områden på kartan. Inga åndringsåtgårder till miljöskyddsföreskrifterna.

c) På strandzoner är skyddsavståndet 80 meter, då toalettavloppsvatten finns med i avloppsvattnet. På strandzoner och på vattendragets tillrinningsområden skall avloppsvattnet från vattenklosett ledas till en sluten tank (sluten brunn) eller behandlas på något annat sätt så att strångare reningsnivå uppfylls.

d) Till punkten 5.2 tillågs: "För gråvattnens del bör man följa de stråmare reningskraven för avloppsvattenbehandlingen."

e) I de föreskrifter som gäller grundvattnen finns redan punkterna om förbudet mot att infiltrera avloppsvatten, kraven på rening av de gråa vattnen och ledandet av de renade avloppsvattnen till en plats, där det inte uppstår risk för att grundvattnet förorenas. Ledandet av avloppsvattnen direkt ut i vattendrag eller till diken har begrånsats för att skydda yt- och grundvattnen. Inga åndringsåtgårder i miljöskyddsföreskrifterna.

f) Till föreskrifterna tillågs en punkt "5.4 Objekt med små mängder avloppsvatten: Miljöskyddsföreskrifterna gäller i regel inte sk. objekt med små mängder avloppsvatten. På områden som är känsliga för förorening (grundvattenområden, strandzoner och skårgården samt områden som är tått bebyggda) bör man leda också små mängder avloppsvatten på ett kontrollerat sätt ut i marken via en infiltrationsbrunn, -grop eller annan för dylikt bruk avsedd konstruktion. Avloppsvattnen får inte heller slåppas rakt ut i vattendrag."

Meningen som gäller infiltrering av tvåttvattnet som uppstår i bastubyggnader flyttas till punkt 5.4 och det där föreslågs skyddsavståndet åndras till 10 meter.

Till punkten tillågger man rekommendationen: Diskvattnet eller andra dylika avloppsvatten, som kan tåppa till infiltrationsstrukturen leds via en enkel sedimenteringsstruktur innan det infiltreras i marken.

- g) Till § 5 i motiveringsdelen tilläggs: De fastigheter, där den på fastigheten stadigvarande boende innehavaren eller innehavarna har fyllt 68 år, då miljöskyddslagens ändring (196/2011) trädde i kraft, dvs. den 15.3.2011. Befrielsen är kopplad endast till fastighetsinnehavarens ålder och förutsättningen är att fastighetsinnehavaren eller innehavarna bor stadigvarande på fastigheten, därför gäller befrielsen inte fritidsfastigheter. Avloppsvattnen får inte heller förorsaka förorening av miljön. Undantaget gäller endast skyldigheten att behandla avloppsvattnen och inte andra eventuella skyldigheter, såsom skyldigheten att ansluta en på vattentjänstverkets verksamhetsområde befintlig fastighet till vattentjänstverkets vatten- och avloppsnät.
- h) Till motiveringsdelens punkt 5.3.2 tilläggs: ”Man bör följa kraven på skyddsavstånd i samband med att det byggs nya renings- och behandlingsanläggningar för hushållsvatten eller då man förnyar gamla anläggningar.”
- i) Texten i utkastet till föreskrifterna är färdigt i den föreslagna formen. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.
- j) Till motiveringarna tilläggs till § 4: ”I föreskrifterna räknar man inte en rännil, ett dike och en källa som vattendrag. Det är med stöd av vattenlagen (587/2011) förbjudet att äventyra de naturliga förhållandena i flador eller glon på högst tio hektar eller källor eller tjärnar eller sjöar på högst en hektar eller rännilar.”
- k) Punkt 5.3.2 ändras: ”Man bör sträva till att placera behandlings- och utsläppsplatsen för avloppsvatten så att grundvattnets strömningsriktning inte går mot en hushållsvattenbrunn”.
- l) Skyddsavståndet till ett vattendrag, en hushållsvattenbrunn som används eller en källa kan i samband med en anmälan om markbyggnad eller i samband med behandlingen av tillståndet bestämmas till längre än 30 meter. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.
- m) Med Handels- och Industriministeriets beslut 344/1983 stadgas det om de periodiska kontrollerna av underjordiska bränn- och dieseloljebehållare på grundvattenområden. Därtill ger TUKES och de regionala räddningsverken rekommendationer om de periodiska kontrollerna av olje- och kemikaliebehållare. Det är inte motiverat att upprepa dessa stadganden och rekommendationer i de kommunala miljöskyddsföreskrifterna. Inga ändringsåtgärder till miljöskyddsföreskrifterna.
- n) Till punkt 9.3 tilläggs: ”Såvida man till fastigheten anskaffar en ny oljebehållare i stället för en gammal, bör den placeras enligt bestämmelserna i punkt 9.1.”
- o) Föreskrifterna kan inte gälla verksamhet som enligt miljöskyddslagen är tillståndspliktig eller måste registreras. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.
- p) Till motiveringarna § 15 tilläggs: ”I förordningen förbjuder man bl.a. att placera en gödselstack på områden som riskerar att översvämmas och på grundvattenområden.”
- q) Texten i utkastet till föreskrifterna är färdigt i den föreslagna formen. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.
- r) Till punkt 13.2 tilläggs rekommendationen: ”Vid halkbekämpning används alternativa halkbekämpningskemikalier, som utgör ett mindre hot mot grundvattenkvaliteten än natriumklorid.”

11. Sjundea jaktvårdsförening konstaterar i sitt utlåtande att man i föreskrifterna inte behandlar sådana ärenden som skulle inverka på föreningens eller dess medlemmars verksamhet i den mån att föreningen skulle ha behov att anmärka på något i utkastet till föreskrifter.

12. Nylands närings-, trafik- och miljöcentral konstaterar i sitt utlåtande att det i miljöskyddsföreskrifterna är möjligt att förbjuda jordvärmesystemen på grundvattenområden eller på för vattenförsörjningen viktiga delområden av grundvattenområden. NTM-centralen anser ett förbud vara att rekommendera.

a) Man bör inte bygga jordvärmesystem i närheten av vattentag (närområdet utgörs av minst 500 meter från vattentaget, såvida det inte har preciserats noggrannare.) Den aktuella instruktionen är en rekommendation från både Nylands NTM-central och miljöguiden.

b) Ett jordvärmesystem som placeras på ett grundvattenområde kan förutom åtgärdstillstånd behöva vattentillstånd och tillståndsbehovet bör på grundvattenområden alltid prövas.

c) På grundvattenområden bör man som värmeinsamlingsvätskor använda ämnen som är oskadliga för människan och för miljön. Med jordvärmesystemet avses både energibrunnar och som jordkretsar anlagda kollektorsystem.

Genmåle: a) Enligt utkastet till miljöskyddsföreskrifterna får man överhuvudtaget inte anlägga borrhunnar som är anslutna till utnyttjandet av jordvärme på grundvattenområden och inga jordvärmerör närmare än 500 meter från vattenverkets vattentag. Inga ändringsåtgärder i miljöskyddsföreskrifterna.

b) Till motiveringarna för § 12 tilläggs: ”Ett jordvärmesystem som placeras på ett grundvattenområde kan förutom åtgärdstillstånd behöva ett vattentillstånd och tillståndsbehovet på grundvattenområden bör alltid prövas.”

c) Termen *jordvärmerör* ändras till termen *jordvärmesystem*. Till § 12 tilläggs: ”På grundvattenområden bör man som värmekollektorvätskor i jordvärmesystem använda för människan och miljön oskadliga ämnen.”